

али ипакъ пређу безъ сваке веће несрѣће. Некасећи нимало, крену се крстоносцы крозъ шуме, и дођу деветый данъ подъ Нишъ, главный градъ Бугарске. Ту се са бугарскимъ кнезомъ тако погоде, да они нѣму даду два знатна човѣка као таоце, да ће се мирно владати, и онъ нѣма опетъ допустить, да могу храну слободно куповати. Они, кои су были найсиромашнии, добыю мюлостыню“.

Србска читанка за гимназіе одъ Д-ра Јованна Субботића. II. књига за 3. и 4. нижу классу. У Бечу, 1855, стр. 298.

1857.

Церква въ Нишъ.

Димитъръ Чохаджи, родомъ отъ Нишъ и уважаванъ търговецъ въ Цариградъ, далъ 1000 желтици, щомъ се научилъ, че нишани пожелали да си съградятъ черква. Ето писмото му:

„Вашему Высокопреосвященству Митрополиту Јоаникію и почитаемей общиней Нишевачкой.

„Съ велика радость научихъ да сте почнали черква да градите и като соотечественникъ благодаренъ самъ и азъ що годѣ на Святая черква да помогня.

„Перво убо моля васъ крѣпка и здрава съ кевгиръ да я созыдате.

„Азъ же обязувамъ ся да дамъ съ мои иждивенія да направите Темпло-то наедно съ икони ти, желѣзна врата на черква-та, да подаря и одного звона.

„Желаніе и намѣреніе мое е да направимъ Темпло-то отъ мраморенъ каменъ, подобно на Темпло-то на овдешна-та святая Балаклійска черква, така щото да быде въ цѣла *Боларія* и *Румелия* примѣръ и похвала.

„Малый мой тойзи даръ ще ми стои до двѣ хиляди дукати: желая обаче за вѣчно онъ моему отечеству да остане со слѣдующи-те условія.

а) Свята-та Церква да ся наименуе храмъ святого **Димитрія**;

б) Церква-та да ся обязи всяка година на велика суббота, когда Христово-то распятіе ся вдига и Литанія